

Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

TOT ÎNAINTE

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 98 (350) Miercuri 22 Decem. 1954 * 4 pag.; 15 bani

Răspundem Elenei Grosu și lui Ioan Șocobean

Dragă Elena.

Uneori se întâmplă în clasa noastră ca o elevă să primească note mici. Atunci se hotărăște ca o pionieră cu note bune să se țină de capul ei până ce își îndreaptă notele. Și pioniera cu note bune chiar așa face. Aproape zilnic ea vine și-i ajută celeilalte să-și facă temele, îi explică lecțiile.

După părerea mea acest fel de învățătură nu este bun. Eu am văzut că îndată ce pioniera bună încetează s'o mai ajute pe eleva slabă, notele acesteia din urmă, ajung iarăși mici. Inseamnă că tot timpul anului cineva trebuie să se țină de ea; singură nu poate să se descurce.

Eu cred că trebuie făcut în așa fel încât fiecare școlar să-și facă singur lecțiile acasă. Numai acei care nu știu să învețe sau la care dorința de joacă este mai mare decât voința lor, numai aceștia să învețe acasă la un pionier bun, dar făcându-și singuri lecțiile.

Impreună cu prietenii poți să vizitezi un muzeu, să discuți după ce ți-ai făcut lecțiile și să vezi astfel dacă ți-ai însușit bine cunoștințele; împreună cu prietenii poți să faci diferite experiențe. Așa cred eu că e bine.

Mioara FARCAȘ
cl. a VII-a B
Școala de 7 ani Nr. 47 de fete
București

Așa puteți căpăta cunoștințe temeinice

In fiecare Joi, la Casa pionierilor din Sibiu, ne întâlnim mulți pionieri. Aici avem cercul nostru de telecomunicație-radio, pe care-l frecventăm cu multă plăcere. Numai dela noi, din Școala Nr. 4 sunt 9 elevi.

In primele lecții am învățat despre electricitate. Apoi am cunoscut o serie de aparate care măsoară tensiunea sau intensitatea curentului.

Nu de mult câțiva băieți au demontat un aparat de radio vechi și-au ales dela el piesele bune, au lucrat bobine, au procurat condensatori și o bobină de înaltă frecvență. Din acestea, ei montează acum un aparat simplu cu o singură lampă. Ei au executat și un telefon prin care pot întreține convorbiri între ei.

In prezent noi, ceilalți membri ai cercului, lucrăm la câte un aparat cu galenă și facem exerciții de transmitere cu aparatul morse.

Frecventând cercul eu am aflat multe lucruri noi pe care sunt sigură că n'am să le uit, niciodată.

Maria DOBRE
conducătoarea unit. Nr. 11
Sibiu

Falnic și înalt e bradul! A adus cu el toată [illegible] toată voioșia pionierilor din satul Teregova care l-au dat în dar, prietenilor lor dela școala elementară Nr. 1 Caransebeș. Nu peste mult, crengile bradului se vor încărca de strălucire și în jurul lui, vor cânta și se vor veseli pionierii și școlarii...

Ligia Muș răspunde la lecție...

In clasa a V-a, dela Școala medie de 10 ani, din Mediaș, se petrece un lucru foarte interesant. Când este scoasă la lecție Ligia Muș, nu se mai aude în clasă nici scârțâit de bancă, nici foi foșnind. Toți copiii o ascultă cu mare atenție.

Și Ligia povestește, povestește... Ea știe întotdeauna o mulțime de lucruri, unele nici nu sunt în cartea de școală.

— ...Când m'am uitat la plantă, după vreo două zile, am observat că pe locul unde fusese pus dopul, frunza îngălbenise...

De unde află Ligia atâtea lucruri interesante? Cine oare i le povestește?

...Ligia s'a întors demult dela școală. Pe masa la care-și face întotdeauna temele se găsesc deschise manualele și caietele. Fata și-a terminat de făcut lecțiile, dar nu s'a ridicat dela masă. Din când în când aruncă câte o privire mamei sale, stând parcă la îndoială; să-i spună sau să nu-i spună?

Mama deretică prin casă, dar parcă e atât de cufundată în treabă încât nici nu observă frământarera ficei sale.

— Ce-i Ligia, ai vreo încurcătură la lecții? — o întreabă ea într'un târziu.

— Nu mamă, lecțiile le-am făcut, dar...

— Ce? N'ai fi vrând cumva să-mi umpli iar casa cu cioburile tale!...

— Nu fac niciun pic de murdărie, mamă! Lasă-mă numai să pun o cutiuță cu pământ pe plită. Dacă se murdărește ceva, curăț eu.

Incuviințarea o capătă repede, ca întotdeauna dealtfel, și Ligia o zbughește în grădină. De acolo aduce o cutiuță de tablă plină cu pământ bine uscat.

— Am să-ți spun îndată, mamă. dacă pământul din grădina noastră e bine îngrășat sau nu.

Ligia cântărește din pământul adus, o sută de grame și-l pune apoi, împreună cu cutiuța, pe plită.

— Acum să-ți spun ce fac eu. Pământul pus pe plită o să se încălzească puternic și atunci substanțele organice vor arde. Vor rămâne numai substanțele minerale. Ințelegi?

Ligia luă cutiuța de pe plită și o puse să se răcească. Apoi cântări din nou conținutul. Cântarul arăta acum numai 80 de grame.

— Ei, grădina noastră e bogată în humus, nu glumă!...

Acasă la Ligia ai să găsești multe „cioburi" — așa cum le spune mama ei. Pe o fereastră se află o eprubetă astupată cu un dop de vată. Prin dop trece un firișor plăpând de porumb abia încolțit. Rădăcina firișorului se vede bine în apa din eprubetă. Ceva mai sus de nivelul apei se vede pe sticla eprubetei un mic semn.

— Aici era nivelul apei acum două zile, dă lămuriri Ligia. Atunci am început eu experiența asta pentru lecția „Absorbția apei de către plante". Mica mea plantă a supt în aceste 2 zile mai mult de 1 cm^3. de apă!

In altă parte se găsește și acum lada cu plântuțe firave. Aici a făcut ea experiența pentru lecția „Determinarea puterii de încolțire a semințelor".

...Ligia Muș e din nou lângă tablă. In clasă s'a așternut o liniște deplină. Și ea povestește, povestește...

De unde știe ea atâtea lucruri interesante? Cine oare i le spune?

Gheorghe NEGREA

Pionierii nu încurajează lenea!

Pe primul pătrar, în clasa a VII-a erau mai mulți corijenți. Printre aceștia erau și Citilică Maria. Și doar ea își pregătea lecțiile împreună cu Ivan Zoe. Așa știau toate fetele. Iată însă cum stăteau lucrurile. Maria nu-și făcea singură temele, nu învăța, aștepta ca la școală, în recreație, Zoe, să-i povestească la repezeală câte ceva. De fapt Maria putea să învețe și fără ajutor. Dar ea își pierdea timpul plimbându-se pe străzi și când se ducea la Zoe nu mai avea poftă de învățătură: — N'am timp să'nvăț — — se tot plângea ea Zoei — și Zoe îi dădea caietele să copieze temele.

Că acesta era un prost ajutor se dovedea de fiecare dată când Maria era ascultată... La fel s'a întâmplat cu Burghelea Aneta, Pârlog Georgeta și multe altele.

— Trebuie să-i învățăm pe cei care nu știu, cum să-și planifice timpul — hotărî colectivul detașamentului.

Peste câteva zile, acasă la Siminiuc Elena care este o pionieră bună la învățătură, a mers Citilică Maria, Pârlog Georgeta și Suciu Valeria. Au început să-și scrie fiecare singure problemele la Matematică. După aceia și-au controlat rezultatul.

Și-au făcut apoi temele la materiile mai ușoare. In felul acesta, pionierele au învățat cum să-și împartă timpul destinat învățăturii. Acum nu-și mai fac lecțiile în colectiv pentrucă știu să învețe singure. Citilică a avut pe primul pătrar 3 la Limba Rusă. Acum are cinci. Și la Fizică avea 3, iar acum are patru.

Mai sunt în clasa a VII-a și pioniere care nu s'au îndreptat. Burghelea Aneta, poate să învețe, știe să-și planifice timpul, dar nu vrea.

Pionierii din clasa șaptea dela școala de 7 ani din Predeal nu încurajează lenea. Nu are niciun rost ca cei buni să-și piardă timpul dând mură'ngură, lecțiile, celor leneși.

Astfel și leneșii se vor apuca de învățătură și nu vor mai aștepta totul de-a gata.

Solii tineretului dela sate

Soarta tinerilor țărani din Italia este nespus de grea. Tocmai cei care produc pâinea, prin muncă grea plină de sudoare, n'au pâine. „Cea mai mare parte a anului șomăm, răbdăm de foame" scrie muncitorul cu brațele Tamburini Alfredo. Și pentrucă situația asta grea este nu numai în Italia ci în multe alte țări, tinerii țărani italieni din provincia Ravenna au publicat o chemare prin care propuneau tineretului lumii, convocarea unei întâlniri internaționale a tineretului sătesc.

Chemarea dela Ravenna a străbătut continentele strângând la 9 Decembrie a acestui an, într'o sală a clădirii Konzerthausului din Viena, solii tineretului din satele lumii. La această întâlnire s'a văzut limpede că într'adevăr nu numai în Italia țăranii n'au de lucru și n'au pământ, îndurând o viață amară.

Reprezentantul milioanelor de tineri brazilieni — care trăiesc la mii de kilometri de Ravenna — a arătat în cuvinte simple viața de mizerie a tovarășilor săi. In Brazilia, 10 milioane de țărani n'au pământ. Ei cutreeră satele în căutare de lucru. Această situație se datorează în mare măsură marilor comercianți nord americani, care pentru a câștiga cât mai bine, au pus mâna pe pământul brazilian, folosindu-l numai pentru chiverniseala lor.

Și mai grea e situația țăranilor din colonii. Senegalezul Loh Baara a spus că asuprirea colonialiștilor străini e cauza cea mai de seamă a mizeriei populației din țările coloniale.

Un corespondent de presă din țara noastră, într'o scrisoare trimisă dela Viena, povestea că a văzut în sală trei fotografii foarte grăitoare: prima reprezenta o îngrămădire de pământ, de forma mușuroaielor. Nu i-a venit să creadă că fotografia reprezintă un sat sirian. Mușuroaiele sunt bordeie în care trăiesc (dacă se poate folosi acest cuvânt...) țăranii din Siria. A doua fotografie înfățișează tineri din Guiana Britanică lucrând la plantațiile coloniale. Nu poți să privești fără durere o asemenea poză în care tinerii sunt exploatați ca niște animale. Iar în a treia fotografie se arată un alt aspect al vieții tinerilor țărani din Germania Occidentală: pe o mare întindere, pământul a fost ras de păduri și de lanuri pentru a face loc construcțiilor militare, războinice.

Tinerii din țările capitaliste și coloniale au povestit cu mândrie despre lupta pe care o duc ei pentru pământ și o viață omenească.

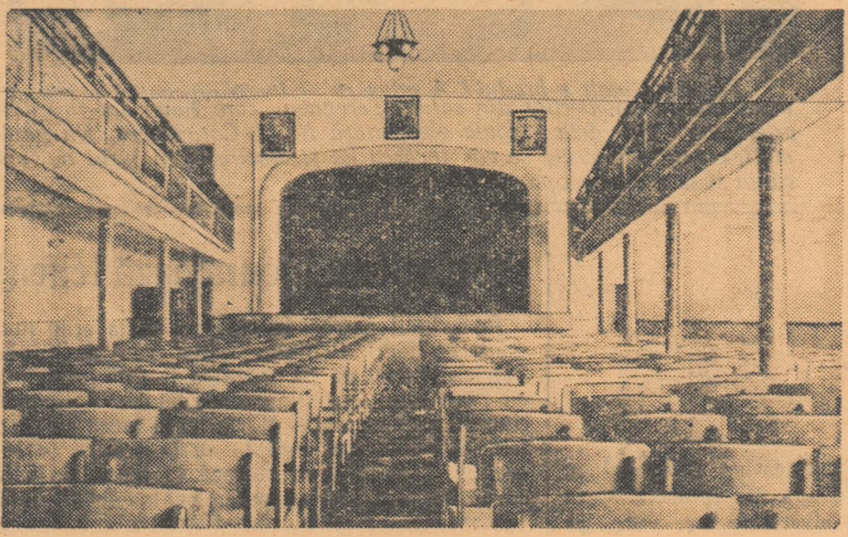
Despre altfel de viață au vorbit tinerii soli ai țărilor unde pământul e al celor ce muncesc. Ei au povestit despre viața nouă pe care o trăiesc pe pământurile lor, despre lupta pe care o duc pentru bunăstarea poporului. Tinerii au ascultat cu bucurie și speranță cuvântările delegaților Uniunii Sovietice, Republicii Populare Chineze, Republicii Populare Române și a celorlalte țări de democrație populară.

Toți tinerii s'au înțeles în aceea că sarcina principală a tineretului e cea de a lupta pentru apărarea păcii. Cu indignare au ascultat delegații cuvântările tinerilor din Japonia care au vorbit despre experiențele cu bombe atomice pe care le-au făcut americanii, pricinuind moarte și prăpăd în țara lor: plini de indignare au întâmpinat și veștile despre uneltirile imperialiștilor care vor să reînarmeze Germania Occidentală.

Intâlnirea dela Viena s'a desfășurat în înțelegere deplină. Toți delegații au votat adoptarea rezoluțiilor și apelurilor care cheamă tineretul dela sate, din toată lumea, să ducă lupta unită pentru pace, pentru o viață mai bună.

Al. MIHU

Prin patria noastră dragă

Fotografia noastră reprezintă noul cămin cultural dela Sângeorgiu de Pădure (Regiunea Autonomă Maghiară). După cum vedeți, căminul e aproape gata așa că inaugurarea se va face cât de curând.

Sărbătoare

Ziua aceea de început de Decembrie nu era scrisă cu roșu în fila calendarului. Totuși, în ziua aceea, muncitorii cooperativei „Metalurgia" din Cluj au trăit o sărbătoare dragă: Anul nou. Vă mirați! Dar nu e greu de priceput „secretul": Hărnicia muncitorilor dela „Metalurgia", dorința lor arzătoare de a da produse cât mai multe le-a adus, ca și altor mii de muncitori din patria noastră o minunată biruință: îndeplinirea înainte de termen a planului pe 1954. La dobândirea acestui succes — i-a ajutat mult și cele 47 de inovații făcute de ei în acest an. O grijă de seamă a muncitorilor dela „Metalurgia" este de a îmbunătăți necontenit calitatea produselor lor și de a creia noi și noi modele. De pildă, numai la jucării de metal, ei au creiat patru modele noi, din care au și produs aproape 3000 de bucăți. Mai ales acum, în preajma anului nou, aceste jucării prilejuiesc multă bucurie copiilor Clujului.

Fruntași la colectări

Mare mândrie a simțit țăranul muncitor Petru Ardeleanu când a primit diploma de fruntaș la predarea cotelor! Arăta bucuros, oricui, hârtia care grăia despre împlinirea cu cinste a unei îndatoriri patriotice. Hârtia aceasta a stârnit forfotă în tot satul. Care mai de care, țăranii muncitori se grăbeau să-și predea cotele. Au mai căpătat astfel de diplome Ignat Ostăria, Alexandru Mării, Vasa Cătău și alții. Ba, mândri că prin îndeplinrea acestei îndatoriri contribuie la buna aprovizionare a oamenilor muncii, sătenii Tănase Mezin și Efta Cădariu nu s'au lăsat nici ei mai prejos. Astfel, datorită însuflețirii țăranilor muncitori din Giulvăz — Raionul Deta, comuna lor a devenit fruntașă la colectări, înedplinindu-și planul cu 99,9% la porumb și cartofi și cu 93,6% la carne.

Un concurs de creștere a păsărilor

Zeci și zeci de țărani muncitori din regiunea Arad au participat la concursul pentru creșterea păsărilor, ce s'a încheiat zilele trecute. Săptămâni de-a rândul participanții la concurs au îngrijit cu pricepere și cu dragoste nenumărate curci, rațe, gâște și găini de rasă. Rezultatele concursului au vădit întemeiată mândria lor de buni gospodari. Pentru chipul cum au crescut și îngrijit păsările ei au primit o frumoasă răsplată. Astfel colectivista Iudita György, care a crescut 120 găini, a primit o mașină de gătit cu aragaz, gospodina Sena Hențiu, care a crescut 230 de păsări, a primit un aparat de radio, iar colectivista Eufrosina Indricău a primit mobilă pentru bucătărie.

Peștera liliecilor

Până acum câteva săptămâni, tainele „Peșterii fără fund", aflată pe un vârf din muntele Rarăului erau necunoscute. Nu cutezase nimeni să pătrundă adâncurile ei. Privind din depărtare muntele Rarău acoperit cu zăpadă ai impresia că-i un balaur uriaș pe a cărui gură ies aburi. Pentrucă există o diferență de temperatură între aerul din interiorul peșterii și aerul de afară, se produc curenți la intrarea peșterii ce scoate aerul mai cald din interior sub formă de aburi.

Doream de mult să cunoaștem tainele acestui minunat monument al naturii, ce se prezintă ca un puț coborînd în linie verticală și care în limbaj speologic se numește aven (peșteră asemănătoare unui puț din al cărui fund pornesc galerii subterane). Deaceea, bine echipați, cu corzi, pitoane, carabiniere luând cu noi și lămpi cu carbid, am pornit spre fundul peșterii. După 40 metri de coborîre, am ajuns într'o grotă de proporții uriașe. Intunericul adânc ce domnea acolo, era pentru prima oară străbătut de lumină. Lumina lămpilor a provocat dintr'odată zborul a mii și mii de lilieci ce stăteau agățați cu ghiarele de bolta grotei. Ei formau niște ciorchini foarte ciudați. Speriați de lumină, liliecii se loveau între ei și scoteau niște chițcăituri ca ale șoarecilor.

De aici înainte, am început să cercetăm și galeriile laterale. Ne urmam drumul foarte atenți deoarece greutățile deveneau din ce în ce mai mari. Am fost nevoiți să trecem prin galerii extrem de înguste peste blocuri de piatră ce nu aveau un echilibru stabil și care se puteau prăbuși în orice moment. Aici ne-am dat seama că pereții peșterii sunt în continuă surpare, că aproape toate galeriile, sunt astupate cu blocuri de piatră. La un moment dat, ne-am găsit din nou în fața unei galerii verticale ce ne-a condus până la ultima grotă a peșterii. Și aci, ca peste tot am găsit, mii și mii de lilieci care erau singurii locuitori ai peșterii. In ultima grotă ne-am strâns toți în jurul lămpilor și am alcătuit primul plan al peșterii cu toate particularitățile ei.

Drumul cercetărilor noastre de 15 ore precum și învingerea greutăților ivite în această peșteră necunoscută au făcut să se spulbere multe superstiții, printre care și legenda lui Mândrilă despre care se zicea că locuiește în peșteră și mănâncă lilieci. Iar pentrucă nicăieri în țară nu s'au văzut atâția lilieci la adâncime de 300 m., peșterii i-am dat pe bună dreptate numele de „Peștera liliecilor".

Aurel IRIMIA
Maestru al sportului
din echipa de alpinism C.C.A.

„Ciorchine" de lilieci în peșteră.

Curiozități științifice

„Vocea" peștelui

Dis de dimineață sunetul cornului îi cheamă pe pescari. E timpul de plecare pe mare. Pe țărmul malaez al mării Chinei de Sud este răspândit un interesant procedeu de pescuit. El se bazează pe faptul că multe specii de pești emit diferite sunete, își au „vocea" lor.

Ieșind în largul mării, unul dintre pescari, ținându-se cu mâinile de marginea bărcii, se cufundă cu capul în apă și „ascultă" peștii. El stă sub apă aproape o jumătate de minut, stabilind după zgomot ce fel de pești sunt și dacă sunt mulți. Acest lucru se repetă de câteva ori la anumite intervale de timp. Bărcile se deplasează încet, până când pescarii se conving însfârșit, că au descoperit un mare banc de pește.

Pescarii cu mai multă experiență știu nu numai să deosebească bine specia de pește după „vocile" lor, ci să stabilească și ce face peștele. Astfel, de pildă, peștii giufilii când se hrănesc, emit un zgomot, asemănător aceluia care se obține la prăjitul orezului. Bancurile mari de scrumbii produc un zgomot, care seamănă cu ciripitul puilor de păsărele. Sardelele fac un zgomot care seamănă cu vuietul îndepărtat al valurilor, iar zgomotul scumbiilor de Estona seamănă cu foșnetul crengilor legănate de vânt.

Această artă a ascultării peștilor este păstrată de pescari în mare taină.

Din pricina uneltelor primitive de pescuit, de care dispun pescarii malaezi, numai o mare experiență, deprinderi speciale și munca grea din zori și până în noapte le permit să prindă într'o zi o cantitate mică de pești.

O pasăre care alăptează

Despre un om voinic se spune că „a fost hrănit cu lapte de pasăre". Firește, nu cu lapte de pasăre sunt hrăniți oamenii, dar pasăre care-și hrănește puii cu lapte există și voi o cunoașteți foarte bine. Această pasăre este porumbelul, singura dintre păsări care alăptează.

In primul rând trebuie să știți că porumbița ouă la fiecare trei luni câte două ouă din care ies un porumbel și o porumbiță. La două zile după ce puișorii au ieșit din găoace, părinții încep să-l alăpteze. Laptele acesta, asemănător laptelui de iepuroaică, este un mucus lactiform, adică o secreție albicioasă produsă de o glandă care apare în gușa părinților odată cu epoca puitului. Laptele de porumbel este bogat în grăsimi, proteine, săruri minerale și fermenți, fapt care are o mare importanță pentru creștera rapidă a puilor.

Din experienţa pionierilor sovietici

Unitatea se pregăteşte PENTRU VACANŢĂ

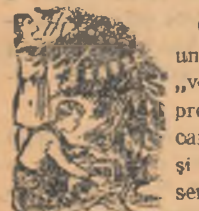
Se apropie vacanţa. Cine îi va ajuta pe copii să petreacă o vacanţă veselă, cu folos, să prindă puteri noi? Profesorul, instructorul şi desigur, colectivul de conducere al unităţii.

Astăzi vă povestim cum s'au pregătit pentru vacanţă pionierii şcolii Nr. 54 dela staţia Alexandrovo, de pe linia ferată Iaroslavl.

Colectivul de conducere al unităţii acestei şcoli, împreună cu instructoarea şi cu profesorii au întocmit din timp planul, căutând ca atât copiii mai mari, cât şi cei mai mici să petreacă vacanţa, cât mai bine. Iată ce şi-au pus în plan:

Pomul de iarnă

Cine a auzit despre un pom de iarnă care „vorbeşte". Adică despre un pom de iarnă, care spune ghicitori şi care va conduce serbarea?

Copiii vor intra în sala festivă şi se vor adresa frumosului brad:

„Să trăieşti, bradule, de unde vii tu?". Pomul de iarnă le va răspunde: „Vin din pădurea deasă, din codrul întunecos". Copiii uimiţi nici nu-şi vor putea da seama dintrodată, că se vorbeşte la microfon din camera alăturată iar sub pomul de iarnă acoperit de zăpadă de vată se află un difuzor.

Copiii vor fi surprinşi nu numai de vocea pomului de iarnă, dar şi de îmbrăcămintea lui strălucitoare. Şi într'adevăr îmbrăcămintea va fi minunată. Doar la ea au muncit toate detaşamentele. Lucrurile au început aşa: Intr'o zi colectivul de conducere al unităţii i-a chemat pe toţi conducătorii detaşamentelor şi i-a îndrumat să se ducă la Casa orăşenească a pionierilor ca să înveţe să facă jucării pentru pomul de iarnă. Lena Sişkina, Tamara Andreeva, Nina Smirnova şi alţi pionieri s'au înapoiat la unitate şi i-au învăţat pe copii să facă jucării. Colectivul de conducere al unităţii a anunţat o întrecere între detaşamente. Care din ele va face cele mai interesante jucării pentru pom?

Cine va învinge

Le-au adus! Le-au adus!

Intr'un minut noutatea s'a răspândit în întreaga unitate: la „baza de schiuri" a şcolii au mai fost aduse 28 de perechi de schiuri noi nouţe.

— Acum toată lumea va participa la întrecere!

— Şi noi? — săriră cei din clasa treia.

— Şi voi, le-a răspuns Leova Sireaev, membru în colectivul de conducere al unităţii. Aveţi săniuţe?

— Avem! Avem! — strigară Borea Culeşov, Nina Tiuvina, şi fără a-l mai asculta pe Leova, alergară să dea de veste tovarăşilor că vor avea şi ei întreceri.

In împrejurimile oraşului, pe locul denumit Sosenki, colectivul de conducere al unităţii, a hotărît să organizeze întreceri cu săniuţe pentru cei mici.

In ziua fixată, Galea Hvatova şi Liusea Zaiţeva, două pioniere mai mari, vor aşeza pe un deal două perechi de ţăruşi. Acestea vor fi porţi. O poartă pe coasta dealului, iar alta la poalele lui. Cine va coborî cu săniuţa fără să atingă ţăruşii va fi învingător. Dealungul traseului de coborîre se aruncă bulgări de zăpadă. In timpul coborîrii vor trebui strânşi cât mai mulţi bulgări de zăpadă.

Intâlniri interesante

Toţi pionierii unităţii ştiu că elevul din clasa şaptea Tolea Egorov visează demult să devină constructor de avioane şi lucrează cu pasiune la construcţia unor modele. Tocmai de aceea colectivul de conducere al unităţii i-a încredinţat conducerea cercului de aeromodelism. Volodea Romanov visează să conducă o navă. Lidia Sergheeva să înveţe copii... Şi alţi copii se întreabă de pe acum: ce să fiu? Ce drum să-mi aleg în viaţă? Iată dece toată lumea s'a bucurat când Liuda Dmitrieva, a anunţat hotărîrea ca la Casa pionierilor din oraş, în timpul vacanţei să fie invitaţi cu toţii la o întâlnire cu o profesoară emerită din R.S.F.S.R., cu un muncitor feroviar fruntaş, cu un inginer dela o uzină, cu un agronom cu un medic. Fiecare va povesti despre profesiunea sa, despre succesele sale în muncă.

La rândul lor, copiii le vor povesti despre munca dusă în cercuri. Dar ei vor voi să arate câte ceva din ceeace ştiu să facă. Tinerii constructori de modele ai Casei pionierilor împreună cu tinerii amatori de radio construiesc acum un model de avion dirijat prin radio.

Repetiţia

Vulpile, iepurii, aricii s'au luat de mâini şi au pornit într'o horă veselă. Deodată au apărut fulgii de zăpadă. Ei începură să se învârtească şi să se joace de parcă într'adevăr ar fi început să ningă tare...

S'ar părea că fetele şi băieţii, care participă la spectacolul de anul nou joacă bine. Dar Liusea Barâseva, membră a colectivului de conducere al unităţii, bătu din palme şi strigă:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă! Voi aricii, aţi întârziat, nu mai căscaţi gura hai s'o luăm dela început. Şi repetiţia continuă.

— Dar la voi cum merg treburile? — întreabă Galea Sacicova pe cei din clasa cincea. Şi ea face parte din colectivul care se ocupă cu pregătirea serbării anului nou. Şcolarii din clasa cincea au povestit cum pregătesc ei un spectacol mare din a cărei distribuţie vor face parte eroii din cărţile care le plac mai mult copiilor: Vitea Maleev, Costea Sişkin, Iepurele Ingâmfat şi altele.

Foc de tabără în pădure

Jocul acesta l-au născocit copiii singuri, iar colectivul de conducere al unităţii i-a invitat pe copiii din sat, pe elevii şcolii din Fofonca, să ia parte la el. Aceştia au primit invitaţia. Cercetaşii vor merge în pădure şi într'o poiană, mare ascunsă, vor strânge vreascuri şi uscături pe care le vor aşeza în mijloc pentru a aprinde un foc mare de tabără. După aceea cercetaşii se vor înapoia. După câteva ore, din oraş şi din sat vor porni spre pădure grupuri de schiori pentru a căuta focul de tabără după semnele de drum lăsate de cercetaşi. Grupa, care va ajunge cea dintâi în poiană va aprinde focul de tabără.

Iată şi marginea pădurii. Jos, pe zăpadă se vede primul semn de drum: o săgeată făcută din ramuri de brad. Schiorii dispar unul după altul intr'acolo.

Incotro s'o ia mai departe? Fiecare creangă de copac, fiecare rămurică poate să te înşele şi să te abată dela drum.

Ce-i asta, un semn de drum sau poznele unei ştrengăriţe de veveriţe? Sub un brad, sunt împrăştiate o mulţime de conuri de brad. Dar dece vârfurile lor sunt îndreptate toate în aceeaşi direcţie? Nu, lucrul acesta n'a fost făcut de veveriţă, ci de către cercetaşii şireţi. Schiorii îşi urmează drumul în direcţia arătată de semnul de pe drum. Uite, se mai vede şi un sul de coajă de mesteacăn. Schiorii se uită în jur — nu-i niciun mesteacăn. Şi pe loc ghicesc că este un nou semn. Desfăcând sulul de coajă de mesteacăn ei au văzut scrise pe el linii, puncte linii. Le-au citit şi val vârtej au pornit spre bătrânul stejar. Iar acolo, în scorbura copacului, au găsit o scrisoare în care se spunea: povestiţi la focul de tabără despre semnele iernii întâlnite pe drum. Pornesc înainte repede spre locul de întâlnire. Acolo îi aşteaptă noii lor prieteni.

...Focul de tabără este aprins. Flăcările lui purpurii se înalţă spre cer. Incep o serbare veselă în pădure...

...E greu de spus cine va găsi primul în ziua aceia focul de tabără din pădure, deoarece şi copiii din Alexandrovo şi cei din Fofonca au început de pe acum să se pregătească cu înflăcărare pentru acel joc în pădure.

Din unităţi, detaşamente, grupe

O oră de Fizică

Toţii elevii clasei a VII-a erau în laboratorul de fizică la o lecţie practică despre maşina cu vapori. Până când apa din cazanul maşinei să înceapă a fierbe elevii şi-au mai cercetat odată desenele din caiete.

— Băieţi, maşina lui Peneş nu are volant — spuse unul.

— Ba i l-am făcut. Uite — arată Peneş un cerculeţ numai cât o monedă de un ban.

— Cu aşa volant ai să rămâi tot în „punctul mort".

— Să ne arate Peneş chiar la maşina noastră care este volantul — spuse tovarăşul profesor.

Peneş se apropie de maşină, începu să caute pe sub cazan, prin coşul de fum, pe lângă manometru...

— Asta e, arată Peneş triumfător regulatorul pentru deschiderea aburilor...

...Elevii se perindă rând pe rând prin faţa maşinii care a prins viaţă. O fac să meargă încet de tot ca să poată urmări mişcările manivelei, a excentricului apoi deschid regulatorul bielei în întregime, rămânând uimiţi de viteza ameţitoare a mecanismului.

Profesorul a pus multe întrebări copiilor la care ei au răspuns.

— Ceeace vrei să construieşti — le-a mai spus tov. profesor trebuie mai întâi calculat. Deprindeţi-vă cu exactitatea, mânuiţi cu atenţie primele voastre unelte: creionul, rigla, compasul şi nu vă certaţi cu Geometria. Când veţi fi mari, veţi putea construi nu o maşină ca aceasta, pe care o vedeţi acum, ci maşini puternice care vor pune în mişcare uzine întregi, pentru oamenii muncii din patria noastră.

Constanţa SĂRBEANU
instructoare superioară — Şcoala de 7 ani com. Buştenari Câmpina

In vacanţa de iarnă

In curând va sosi vacanţa de iarnă. Noi vrem ca în cele câteva zile de recreere să ne petrecem timpul cât mai plăcut. In unitatea noastră vom avea un club şi o bibliotecă cu multe cărţi, jocuri de şah, colecţii de diferite reviste şi altele. Tot în timpul vacanţei noi vom organiza un concurs de săniuţe.

Ioan I. URSU
cl. a IV-a
Şcoala de 7 ani Nr. 5 băieţi
Constanţa.

E oare conducător?

Noi îl ştiam pe Bobocea Dumitru un băiat bun şi deaceea l-am ales conducător de grupă. Dar dela începutul anului până acum Bobocea s'a schimbat mult.

In ora de Ştiinţele Naturii în loc să fie atent la explicaţii, el aruncă cu hârtii mototolite în alţi elevi. E mereu indisciplinat, lipseşte de la adunări şi nici nu învaţă. El nu-i un exemplu bun pentru pionierii din grupă. Noi credem că un astfel de pionier nu merită să mai fie conducător de grupă.

Ion DOGARU
cl. a VII-a
comuna Suraia-Focşani

Colţul nostru viu

Dela începutul anului şcolar ne-am propus să ne facem un colţ viu. Această dorinţă ni s'a îndeplinit încă de mult. Din zi în zi căutăm să îmbogăţim colţul nostru viu cu noi păsări şi animale mici.

Până în prezent noi am adus aici şase iepuri mari şi 12 mici, opt porumbei dintre care 3 perechi cu pui.

Noi mai avem şi patru bufniţe pe care le vom împăia. Vom dărui din ele şi altor şcoli.

Tot în acest an, noi am mai construit cu ajutorul tovarăşilor profesori şi o clocitoare artificială în care am pus 600 de ouă la clocit. De două ori pe zi, dimineaţa şi seara întorceam ouăle din clocitoare.

Bucuria noastră a fost mare în ziua când am auzit primul piuit al puişorilor.

Noi i-am îngrijit cu dragoste şi acum ei sunt mari, frumoşi. Peste câtva timp vor fi adevărate găini.

Teodor PINTILIE şi Ioan SĂLICEANU
cl. a VII-a
Casa de copii Sâncrai-Adjud

Pentru CARNAVAL

La serbarea pomului de iarnă

Nu au mai rămas multe zile până la sosirea noului an şi pregătirile pentru serbarea pomului de iarnă sunt în toi. Invăţăm cântece, poezii, dansuri româneşti, maghiare, sovietice. Pregătim schiţa dramatizată „Vizita" de I. L. Caragiale şi ne străduim să interpretăm bine şi rolurile din piesa „Adevăratul Moş Gerilă". La programul care se pregăteşte iau parte mulţi pionieri din unitatea noastră.

Ioan MUNTEANU
det. II, com. Zăbala
raionul Tg. Secuiesc

Cercul de croitorie dela Palatul pionierilor din Bucureşti, a intrat în aceste zile într'o perioadă de activitate foarte vie. De acest cerc depinde doar în mare măsură reuşita carnavalului. Am surprins un moment din munca de pregătire a costumelor de carnaval. Tinerele croitorese erau atât de grăbite că li s'a părut foarte lung acest moment în care trebuiau să stea „nemişcate" pentru a fi fotografiate.

CURÂND BRADUL VA STRĂLUCI...

Deunăzi Marta venise într'o fugă dela şcoală, anunţându-i mamei vestea cea mare:

— De anul nou, vom face la Casa pionierilor, un pom de iarnă. Vor veni toţi copiii din oraşul nostru. O să fie atât de vesel, încât chiar şi Moş Gerilă n'o să vrea să mai plece dela noi.

...Amurgul se lăsase încet ca o pătură sură peste orăşelul străvechi. Liniştea serii domnea peste tot. In casa familiei Nusbeker e mare zor. Mama, Marta şi frăţiorul cel mic Anton, stau în jurul mesei şi lucrează cu grijă la nişte jucărioare pentru pom. Da, da, jucărioare. Şi încă ce frumoase! Două coşuleţe, o păpuşă şi doi iepuraşi sunt gata. Stau acum în mijlocul mesei şi aşteaptă ca împreună cu încă multe alte surioare şi frăţiori să plece la pomul de iarnă al Casei pionierilor din oraş.

Anton e abia în clasa a II-a, dar se pricepe de minune la tăiatul şi vopsitul coşuleţelor. Mama croieşte rochiţe păpuşilor pe care le coase împreună cu Marta. Pe urmă, vor veni la rând şi iepuraşii. Serile de iarnă sunt lungi. Şi câte nu se poate face acolo unde există dragoste şi voinţă! Marta le are pe amândouă. Işi iubeşte mult frăţiorul ca de altfel pe toţi cei mici. De voinţă nici vorbă. E doar o pionieră harnică şi bună la învăţătură.

Zi de zi, Marta Nusbeker, pionieră în clasa a IV-a la şcoala de 7 ani Nr. 1 din Aiud, cum vine dela şcoală îşi pregăteşte lecţiile, apoi lucrează cu cei de-acasă jucării pentru pom. Poate că Moş Gerilă, îi va aduce şi ei jucării. Dar bucuria va fi mult mai mare când copiii se vor aduna în jurul bradului uriaş, iar în lumina miilor de stele ale artificiilor se vor vedea şi jucăriile lucrate de ei.

Irma CSIKI

Jánoş Viteazul

Zilele trecute Bucureştiul a avut un oaspe drag: Jánoş Viteazul, legendar erou al unui poem creat de marele poet revoluţionar Petőfi Şándor.

Eroul lui Petőfi a fost atât de îndrăgit de poporul maghiar încât l-a acceptat ca purtător al gândurilor şi simţămintelor sale. Ca un simbol de luptă pentru libertate şi fericire.

Jánoş, ciobănaş la stâna unui ţăran bogat, o îndrăgeşte mult pe Iluşka — o fată orfană şi asuprită şi ea, de o mamă vitregă. Soarta lor tristă îi apropie. Dar oamenii răi ai vremurilor în care trăiau se pun în calea fericirii lor.

Pentru a scoate la iveală toată forţa şi vitejia oamenilor simpli, Petőfi îl pune pe Jánoş să se lupte, pe calea căutării fericirii, nu numai cu vrăjmaşii din sat ci şi cu duşmanii întregii ţări.

Jánoş devine husar viteaz, învingându-l chiar pe sultanul oştilor turceşti. Pentru asemenea vitejie, regele Franţei îi oferă tronul şi mâna fiicei sale. Dar lui Jánoş nu-i trebuie asemenea cinste. El e în căutarea Iluşkăi, gonită din sat. El caută Ţara Fericirii, unde să poată trăi şi munci simplu şi cinstit. Până să ajungă acolo trebuie să treacă prin Ţara Uriaşilor, peste ape mari bântuite de furtună; trebuie să învingă balauri cu şapte capete. Jánoş învinge aceste greutăţi şi ajunge, însfârşit, în Ţara Fericirii — unde o întâlneşte pe Iluşka.

Acum când patria lui Petőfi e liberă, Jánoş Viteazul e şi mai îndrăgit de popor. El a trecut graniţele Ungariei câştigându-şi prieteni buni şi peste hotare.

La Bucureşti, în ţara lui Harap Alb, povestea minunată a vieţii sale a fost redată prin măestria artiştilor Teatrului Secuiesc de Stat din Târgu Mureş — secţia de păpuşi. Acest teatru, creat în anii puterii populare are slujitori devotaţi care dau viaţă păpuşilor în poveşti aşa de emoţionante cum e Jànoş Viteazul. Ei pun mult suflet în munca lor care duce la o mai strânsă prietenie dintre oamenii muncii români şi maghiari, din patria noastră..

Ne bucurăm din inimă că artiştii Teatrului maghiar de păpuşi din Tg. Mureş ni l-au adus pe Jànoş Viteazul la Bucureşti.

Jánoş Viteazul în Ţara Uriaşilor.

Povestea lui Jánoş se termină, ca multe alte poveşti, prin cuvintele: „şi dacă n'a murit, mai trăieşte şi acum".. Jànoş Viteazul trăieşte şi acum. Prin el putem să cunoaştem şi mai bine poporul maghiar, legat prin lupte şi biruinţe comune de poporul nostru.

Şerban VOICU

Visul lui Sică

Al. Ovidiu ZOTTA şi Elena DRAGOŞ

Dela Carnaval,
Sică a plecat
Şi ajuns acasă
Iute s'a culcat.

Baba Safta, doară,
Sfat aşa i-a dat —
Anu'nou că-i bine
Să-l găsească'n pat!

Iar ce-o să viseze,
S'o şi întâmpla,
Fără îndoială'n
Anul ce-o urma!...

...La învăţătură,
Eu fruntaş m'aş vrea
Tare-ar mai fi bine
Asta de-aşi visa!

Vreau să ştiu de toate
Făr'să'nvăţ măcar —
Şi mă vreau la fotbal
Cel mai bun portar!

...Iac'aşa, sub cap
Busuioc îmi pun.
Baba m'a'nvăţat
Că-i la vise bun!

...Pe podea, alături,
Toarce lin pisica
— Piază rea, afară!
O goneşte Sică.

...Sică'nchide ochii
Şi oftând uşor
Trece'n taină pragul
Ţării viselor...

..Se făcea că bate
Drum de munte'n sus.

Când, îi sare'n cale
Gogeamite urs!
Sică are puşcă,
Vrea să tragă, dar
Iată se preface
Ursu'ntr'un penar!

Iar în loc de munte,
Bună întâmplare —
Urcă Sică — al nostru
Pe-o plăcintă mare!

Colo-i şi-o pădure,
(Nu de brazi ori fagi!)
5-uri, cu grămada,
Cresc pe ramuri largi!

Dar, cum să vă spui,
Ce ciudate soiuri!
Ştiţi, sub mâna lui
Se schimbau în 2-uri!

Amărît, se duce
Sică mai departe.
Nu putu s'apuce
Niciun 5 din toate!

Tot mergând, îi iese
Un băiat în drum.
Sică, de mirare.
Inlemneşte-acum.

Căci băiatul cela
Parcă era el!
Ochii, mersul, haina
Semănau la fel!

— Cum te cheamă? strigă
Sică, minunat.
— Păi, mă cheamă Sică!
Spune celălalt.

— Asta nu se poate
Sică's eu, mă crezi?

— Tu? Uite o fântână,
Vino să te vezi.

..Buf! Privind în apă
Cade Sică'n ea, —
Căci zărise'n undă
Un măgar sadea!

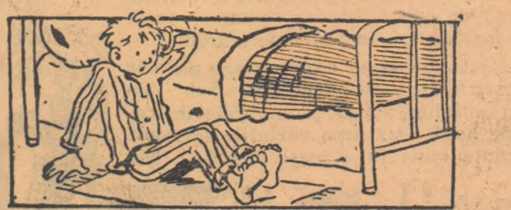
Pe podea tresare,
Sică'nspăimântat.
Nu căzuse în apă
Ci.. numai din pat.

Fuge la oglindă —
— Nu-i niciun măgar!
Dă perdeaua'n lături:
— Uf, ce vis tâlhar!

Carnavalul, uite
Pentru ce-l pierdui!
Un mai prost ca mine,
Cred că'n lume nu-i!

Umblu după vise...
Tare mi-i necaz!
Baba asta, Safta,
M'a cam dus de nas!

..Unde-o fi pisica?
Trebuie s'o chem.
Geruieşte-afară
Şi-o răci, mă tem!

Redacţia şi administraţia Bucureşti Piaţa Scânteii, tel 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir Gen P T T 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin".